

תירוץ: דעבדי להו כר"א בר"ש; דתניא, רבי אלעזר בר"ש אומר: הקומץ קרב בעצמו, והשירים מתפזרים על בית הדשן.

ויקרא פרק ה

(א) ונפש כי תחטא ושמעה קול אלה והוא עד או ראה או ידע אם לוא יגיד ונשא עונו: (ב) או נפש אשר תגע בכל דבר טמא או בנבלת חיה טמאה או בנבלת בהמה טמאה או בנבלת שרץ טמא ונעלם ממנו והוא טמא ואשם: (ג) או כי יגע בטמאת אדם לכל טמאתו אשר יטמא בה ונעלם ממנו והוא ידע ואשם: (ד) או נפש כי תשבע לבטא בשפתים להרע או להיטיב לכל אשר יבטא האדם בשבעה ונעלם ממנו והוא ידע ואשם לאחת מאלה: (ה) והיה כי יאשם לאחת מאלה והתודה אשר חטא עליה: (ו) והביא את אשמו לה' על חטאתו אשר חטא נקבה מן הצאן כשבה או שעירת עזים לחטאת וכפר עליו הכהן מחטאתו: (ז) ואם לא תגיע ידו די שיה והביא את אשמו אשר חטא שתי תרים או לשני בני יונה לה' אחד לחטאת ואחד לעלה: (יא) ואם לא תשיג ידו לשתי תרים או לשני בני יונה והביא את קרבנו אשר חטא עשירת האפה סלת לחטאת לא ישים עליה שמן ולא יתן עליה לבנה כי חטאת היא: (יב) והביאה אל הכהן וקמץ הכהן ממנה מלוא קמצו את אזכרתה והקטיר המזבחה על אשי ה' חטאת הוא: (יג) וכפר עליו הכהן על חטאתו אשר חטא מאחת מאלה ונסלח לו והיתה לפהו כפונחה:

ויקרא פרק ו פסוק טז

וכל מנחת פהו כליל תהיה לא תאכל:

תלמוד בבלי מסכת מנחות דף עג עמוד ב

ומה אני מקיים **וכל מנחת פהו כליל תהיה לא תאכל**? מנחת נדבתו, אבל חובתו תהא נאכלת? תלמוד לומר: **והיתה אכון כמנחה**, מקיש חובתו לנדבתו, מה נדבתו אינה נאכלת, אף חובתו אינה נאכלת; אמר רבי שמעון: וכי נאמר והיתה לכהן כמנחתו? והלא לא נאמר אלא כמנחה! אלא להקיש מנחת חוטא של כהנים מנחת חוטא של ישראל, מה מנחת חוטא של ישראל נקמצת, אף מנחת חוטא של כהנים נקמצת; אי מה מנחת חוטא של ישראל נקמצת ושיריה נאכלין, אף מנחת חוטא של כהנים נקמצת ושיריה נאכלין? ת"ל: **אכון כמנחה**, לכהן כמנחה ולא לאשים כמנחה, הא כיצד? קומץ קרב בעצמו ושירים קריבין בעצמן. ר"א בר"ש אומר: הקומץ קרב בעצמו, והשירים מתפזרין על בית הדשן.

שלב ב' של התירוץ: ואפי' רבנן לא פליגי עליה דר' אלעזר ברי' שמעון - אלא במנחת חוטא של כהנים דבת הקרבה היא, אבל בהא אפי' רבנן מודו.

ויקרא פרק יג

(מד) איש צרוע הוא טמא הוא טמא וטמאנו הכהן בראשו נגעו: (מה) והצרוע אשר בו הנגע בגדיו יהיו פרמים וראשו יהיה פרוע ועל שפם יעטה וטמא טמא יקרא: